

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/72/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2520010185
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2520010185.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v D. E. C., pre prečin marenia konkurzného alebo vyrovnacieho konania podľa § 242 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Piešťany proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 21T/21/2020-984 zo dňa 30.11.2022, na verejnom zasadnutí konanom dňa 19.03.2024 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie okresnej prokuratúry, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Piešťany č.k. 21T/21/2020-984 zo dňa 30.11.2022 bol obžalovaný A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v D. E. C., trvale bytom F., G. XXXX/X, podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Piešťany č. Pv 400/17/2204-44 zo dňa 29.07.2020 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin marenia konkurzného alebo vyrovnacieho konania podľa § 242 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe,

že

v období od 29.05.2015 do 15.03.2017 v F. v kancelárii na adrese H. XX a na iných miestach ako súdom odvolaný správca nereagoval v dostatočnej miere na opakované výzvy aktuálneho správcu konkurznej podstaty úpadcu spoločnosti MERKUR, v. o. s., JUDr. Petra Sopka, LL.M., ktorému neposkytol aktuálne informácie z konkurzného konania sp. zn. 1K 251/1998, rovnako tiež neposkytol potrebnú súčinnosť, na ktorú už bol vyzvaný aj opatrením Krajského súdu Bratislava pod č. k. 1K 251/1998, ktorá mala spočívať v poskytnutí informácií aktuálnemu správcovi, týkajúcich sa najmä kompletnosti odovzdaného spisu, informácii o tom, či disponuje akýmkoľvek výťažkom zo speňažovania majetku podliehajúceho konkurzu, o podrobnom vyčíslení výťažku získaného zo speňažovania majetku podliehajúceho konkurzu, o podrobnom vyčíslení a zdokladovaní účelu ním uskutočnených výdavkov, o podrobnom vyčíslení pohľadávok proti podstate i napriek tomu, že podľa dostupných informácií prijal príjmy v konkurze v súvislosti so speňažením majetku úpadcu, čím porušil ustanovenia § 42 odsek 6 zákona číslo 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov a týmto svojim konaním do dnešného dňa znemožňuje novému správcovi akýkoľvek ďalší postup v rámci konkurzného konania pod č. k. 1K 251/1998

pretože skutok nie je trestným činom.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 984-996.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor Okresnej prokuratúry Piešťany, ktoré písomne odôvodnil na č.l. 1011-1013.

Okresný prokurátor namieta nedôvodnosť a vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku. Podľa názoru prokurátora sa súd dostatočne nevysporiadal so skutkovým stavom vo veci, a to predovšetkým vo vzťahu k dôkazom, ktoré preukazujú vinu obžalovaného. Okresný súd si nekriticky osvojil obhajobu obžalovaného, ktoré tvrdenia nekonfrontoval s ostatnými vykonanými dôkazmi. V odôvodnení rozsudku navyše absentuje analýza dôkazov, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania trestnej činnosti. Za pochybenie považuje aj nesprávne právne posúdenie protiprávneho konania obžalovaného v časti marenia príslušného konkurzného konania, v ktorej časti navyše chýba aj adekvátne odôvodnenie rozsudku. V kontexte stíhaného prečinu poukazuje na to, že za marenie sa považuje práve a len nesplnenie povinností uložených podľa zákona, k čomu poukazuje na konštatovanie súdu o tom, že skutok sa skutočne stal. Z uvedeného je potom nutné vysloviť, že k spáchaniu skutku došlo, pretože obžalovaný naplnil objektívnu stránku trestného činu, čo napokon deklaroval aj súd konštatovaním, že k spáchaniu skutku došlo. Súd sa dostatočne nevysporiadal so skutkovými zisteniami z pohľadu rozsahu (kvantity), a tiež ich závažnosti (kvality) nesplnených povinností. Obžalovaný konal spôsobom, ktorý sa mu kladie za vinu ako odvolaný správca konkurzného konania. Pred podaním obžaloby došlo k správnej právnej kvalifikácii skutku, obhajobné tvrdenia v záverečnej reči považuje za nevecný a teatrálny odklon od podstaty trestného konania. Samotný obhajca na hlavom pojednávaní potvrdil, neodovzdanie všetkých materiálov obžalovaným novému správcovi, a to s odôvodnením na spôsob komunikácie a vek nového správcu. Z vykonaného dokazovania bol dostatočne preukázaný záver, že obžalovaný svojim konaním naplnil všetky znaky žalovaného trestného činu. Vykonanými výsluchmi, zabezpečenými správami ako aj ďalšími listinnými podkladmi bolo zistené, že obžalovaný konal úmyselne, keďže napriek predchádzajúcim a opakovaným výzvam, či už novoustanoveného správcu konkurznej podstaty, ale najmä Krajského súdu Bratislava v dostatočnej miere neposkytol potrebnú súčinnosť novému správcovi úpadcu spoločnosti MERKÚR, v.o.s. v podobe neposkytnutia presných informácií o kompletnosti odovzdaného spisu, informácií o tom, či disponuje akýmkoľvek výťažkom zo speňažovania majetku podliehajúceho konkurzu, o podrobnom vyčíslení a zdokladovaní účelom ním uskutočnených výdavkov, o podrobnom vyčíslení pohľadávok proti podstate, čím jednak spôsobil neopodstatnené prietahy v konkurznom konaní, resp. maril jeho ďalší priebeh. Tvrdenie obžalovaného, že celá agenda bola odovzdaná novej správkyni JUDr. Vlaste Klimentovej, resp. priamo do spisu na Krajský súd v Bratislave však neznamená, že to bolo v rozsahu dostatočnom pre riadny výkon ďalšieho konania, nakoľko všetky ďalšie osoby uviedli, že tieto doklady neboli dostatočné na to, aby sa mohlo zákonne a bez pochybností v ďalšom konkurze pokračovať. Ak by odovzdané podklady boli dostatočné, nemal by nový správca dôvod vo veci konkurzu nekonať. Aj samotný súd konštatoval, že konaním obžalovaného dochádza k prietahom v konkurznom konaní, a teda k mareniu konkurzného konania, s tým, že nový správca nemá dostatočné a podrobné informácie o speňažovaní majetku, jeho výťažku, výdavkoch, úhradách. Tvrdenie obžalovaného o krádeži dokumentácie sa lustráciou nepotvrdilo, o tomto tvrdení neexistujú žiadne dôkazy. Vzhľadom na uvedené navrhuje, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a súčasne podľa § 322 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného poriadku vec vrátil na rozhodnutie okresnému súdu na ďalšie konanie.

K odvolaniu prokurátora Okresnej prokuratúry Piešťany sa vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu. Obžalovaný poukazuje na nedôvodnosť odvolacích námietok prokurátora, keďže neuvádza žiaden vecný ani právny dôvod, ktorým by vyvrátil odôvodnenie napadnutého rozsudku. Obhajca uvádza, že trestné stíhanie bolo začaté v rozpore s čl. 13 ods. 4 Ústavy SR, konanie bolo od počiatku vedené nezákonne. Z odôvodnenia odvolania považuje za správne len konštatovanie prokurátora o tom, že nie každé porušenie príslušného zákona zakladá marenie konkurzného konania. Orgány činné v trestnom konaní aplikovali zákon č. 7/2005 Z.z., ktorý použitý byť nemohol. Obžalovaný protokolom zo dňa 28.11.2005 odovzdal novému správcovi účtovnú agendu a 23.08.2006 odovzdal novému správcovi aj ostatnú agendu. Nový správca konkurznej podstaty prevzal celkom 1929 listov, vyhotovil priebežnú správu a odovzdal sumu 32.133,75,-Skk. Do dňa 27.11.2005 bol obžalovaný dopytovaný JUDr. Sopkom nezákonne. Obžalovaný nemal žiaden racionálny dôvod, aby si ponechal a neodovzdal potrebné dokumenty novému správcovi, nemohol pritom predpokladať, že správcovia JUDr. Krajčír a JUDr. Slávik konkurz nedokončia. Dňa 06.04.2009 bol obžalovaný druhýkrát vymenovaný do funkcie správcu konkurznej podstaty, aj preto, že predtým funkciu odovzdal bez námietok. Počas druhého funkčného obdobia obžalovaný priebežnými správami informoval o stave konania, správy aktualizoval, tieto boli súdom prijaté bez námietok. V novej konečnej správe bolo obžalovaným všetko riadne dokladované

a vyčíslené. Po nástupe JUDr. Noskovičovej do funkcie konkurznej sudkyne bolo na obžalovaného podané trestné oznámenie JUDr. Sopkom ml. bez akéhokoľvek nazretia do spisu. V obžalobe bolo zatajené, že obžalovaný odovzdal všetky listiny JUDr. Krajčírovi a neprihliadlo sa na to, že nový správca dostal cca 2.000 listov a vysvetlenie od odovzdávajúceho správcu tak ako ukladá zákon. Ďalej poukazuje na povinnosti konkurzného súdu vo vzťahu k doručovaniu písomností, konanie JUDr. Noskovičovej a tiež JUDr. Sopku. Obžalovaný v súvislosti s doručovaním písomností týkajúcich sa konkurzného konania nemal žiadnu zákonnú ani inú povinnosť prevziať poštu od iného subjektu ako od nového správcu konkurznej podstaty. Po podaní obžaloby súd nepostupoval v súlade so zákonom, ale vytýčil hlavné pojednávanie. Súd mal podľa § 215 Trestného poriadku obžalobu odmietnuť. Podľa obhajcu je podivuhodné, že by prokurátor A. F., F. nevenoval pozornosť uzneseniu o vznesení obvinenia, a hlavne výroku o vine v obžalobe. Obžaloba nebola podaná zákonne a spravodlivo. Odvolateľovi uniklo, že prokurátor má povinnosť chrániť oprávnené záujmy fyzických a právnických osôb a tiež štátu. Poukazuje tiež na prepojenie zákonného sudcu JUDr. Noskovičovej, správcu JUDr. Sopka, podnikateľa F. a prokurátorov okresnej ako aj krajskej prokuratúry. Záverom žiadal o späťvzatie odvolanie Krajskou prokuratúrou v Trnave.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 19.03.2024 za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave a obhajcu obžalovaného. Obžalovaný sa verejného zasadnutia nezúčastnil, svoju neprítomnosť ospravedlnil a súhlasil s vykonaním verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti. Prokurátorka zotrvala na podanom odvolaní, obsah odvolania nežiadala zmeniť ani doplniť. Odvolací súd oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním prokurátora Okresnej prokuratúry Piešťany, vyjadrením obhajcu k odvolaniu, odpisom registra trestov na obžalovaného, doplnenými dokladmi doručenými obhajcom obžalovaného, ako aj podstatným obsahom spisu. Zástupkyňa Krajskej prokuratúry Trnava nemala pripomienky k oboznamovanému spisovému materiálu ani návrhy na doplnenie dokazovania. Zároveň zotrvala na písomných dôvodoch odvolania, napadnutý rozsudok považuje za nezákonný, zotrvala tiež na odvolacom návrhu. Obhajca vo svojom prednese poukázal na nesprávny procesný postup okresného súdu, ktorý vo veci nemal konať ale postupovať podľa § 241 Trestného poriadku a obžalobu neprijíť. Súčasný správca konkurznej podstaty vyžadoval od obžalovaného listiny, ktoré sú dávno súčasťou konkurzného spisu, pričom nepreukázal, že by sa pri prevzatí spisu vôbec oboznámil s jeho obsahom. Až potom, čo bol predložený konkurzný spis na okresnom súde sa preukázalo, že podstatné listiny sa nachádzajú stále v spise. Prokurátor mal tomto momente ustúpiť od obžaloby podľa § 329 ods. 1 Trestného poriadku. S napadnutým rozsudkom sa z vecného ako aj právneho hľadiska stotožňuje, navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora zamietol.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Piešťany nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak skutok nie je trestným činom.

Každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie vo veci musí byť v súlade s uvedenou zásadou spoľahlivo preukázaná tak, aby nemohla vzbudzovať žiadnu pochybnosť. Za zistenie skutočného stavu veci preto nemožno považovať iba zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej skutočnosti, hoci výsledky dokazovania pripúšťajú možnosť urobiť záver, že existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo opačného záveru. Ak zostanú po vyčerpaní všetkých dôkazných prostriedkov pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti dôležitej pre zavinenie, bude nevyhnutné obžalovaného oslobodiť spod obžaloby pri rešpektovaní zásady „in dubio pro reo“, t.j. v pochybnostiach v prospech obvineného. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6To/8/2018 z 20. februára 2019).

Odvolací súd konštatuje, že výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade odôvodňujú postup podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, pretože skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, nie je trestným činom. Okresný súd rozhodol vecne správne a jeho záver jednoznačne vyplýva z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, ktoré dôkazy boli správne posúdené a vyhodnotené a toto ich hodnotenie jednotlivo aj v súhrne vyústilo do právnych záverov súdu prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí, ktoré úplne a vecne správne rozviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré si v celom rozsahu aj odvolací súd osvojuje, považuje za správne, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje, bez potreby ich mechanického opakovania vo svojom rozhodnutí.

K odvolacím námietkam prokurátora a k uvádzaným súvislostiam v odvolaní, odvolací súd konštatuje, že výrok o vine zo spáchania trestného činu, nie je možné založiť len na indíciách, domnienkach, či len na do určitej miery, pravdepodobných skutkových záveroch alebo len na skutočnosti, že nemožno vylúčiť, že skutok spáchal obžalovaný. Výrok o vine musí byť založený na skutkovom stave, o ktorom nie sú dôvodné (rozumné) pochybnosti a ktorý nepochybne vyplýva z vykonaných dôkazov. Výrok o vine obžalovaného musí byť založený na výpovedi svedka (svedkov) či listinných dôkazoch, ktoré sú presvedčivé, logické, zrozumiteľné, vierohodné a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľné či dokonca vyvrátené. To platí o to viac, keď na jednej strane existujú dve protichodné dôkazy a nie sú k dispozícii žiadne iné dôkazy, ktoré by mohli prispieť k zisteniu skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti.

Pokiaľ ide o námietku okresného prokurátora, o tom, že okresný súd vyhodnotil dôkazy jednostranne v prospech obžalovaného, pričom na dôkazy, ktoré svedčali o jeho vine neprihliadol a navzájom tieto dve skupiny dôkazom nekonfrontoval, v tomto rozsahu odvolací súd vyhodnotil námietku ako nedôvodnú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku totižto jasne vyplýva, na ktoré dôkazy okresný súd pri rozhodnutí prihliadol, pričom išlo tak o dôkazy svedčiace v neprospech obžalovaného (najmä výpovede svedkov E. a B., ako aj listinné dôkazy – výzvy na poskytnutie súčinnosti) ako aj dôkazy, ktoré svedčali práve v jeho prospech. Podľa názoru odvolacieho súdu všetky dôkazy okresný súd vyhodnotil jednotlivo, ako aj vo vzájomnom súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, pričom sa dôsledne riadil ustanovením § 2 ods. 10 a ods. 12 Trestného poriadku. Následne v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku dôkladne a podrobne v odôvodnení rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri vyhodnení vykonaného dokazovania. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejme ako sa prvostupňový súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného, námietkami prokurátora a tiež akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných

Odvolacia argumentácia prokurátora spočívala v tom, že k naplneniu objektívnej stránky prečinu marenia konkurzného a vyrovnacieho konania podľa § 242 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku došlo prostým nekonaním obžalovaného ako niekdajšieho správcu konkurznej podstaty úpadcu spoločnosti MERKUR, v.o.s., ktoré spočívalo v neposkytnutí súčinnosti a kompletnej informácii novému správcovi konkurznej podstaty JUDr. Petrovi Sopkovi, LL.M., a teda už len samotné nekonanie obžalovaného svedčalo o tom, že sa skutok stal a tento je trestným činom.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že zo zákonnej definície trestného činu marenia konkurzného alebo vyrovnacieho konania podľa § 242 ods. 1 písm. a) Trestného zákona vyplýva, že na vyvedenie trestnoprávnej zodpovednosti nestačí, ak osoba len nesplní povinnosť uloženú jej zákonom

č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (v tomto prípade zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov). Samotné nesplnenie povinnosti uloženej zákonom o konkurze teda nie je trestným činom podľa § 242 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona. Aby mohlo ísť o tento trestný čin, musí nesplnenie povinnosti uloženej zákonom o konkurze zároveň spôsobiť marenie konkurzného konania. Medzi nesplnením povinnosti uloženej zákonom o konkurze a marením konkurzného konania (ako následkom) musí taktiež existovať príčinná súvislosť, pričom páchatel' musí nielen nesplniť povinnosť uloženú zákonom o konkurze v úmysle (s cieľom), aby došlo k mareniu konkurzného konania, ale tento následok vo forme marenia konkurzného konania aj musí nastať. Z uvedeného vyplýva aj to, že nemôže ísť o nesplnenie akejkoľvek povinnosti uloženej zákonom o konkurze, ale musí ísť o takú povinnosť a v takej kvalite a intenzite, ktorá v objektívnej rovine môže reálne spôsobiť marenie konkurzného konania. Objektívna stránka trestného činu marenia konkurzného a vyrovnacieho konania podľa § 242 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona teda zahŕňa nielen konanie (porušenie povinnosti stanovenej zákonom o konkurze), ale aj následok (marenie) a príčinný vzťah medzi konaním a následkom.

Možno dať za pravdu argumentácii prokurátora v tom, že vykonaným dokazovaním bolo skutočne preukázané, že obžalovaný neposkytol potrebnú súčinnosť novoustanovenému správcovi konkurznej podstaty spoločnosti MERKUR, v.o.s., JUDr. Petrovi Sopkovi, LL.M., na ktorú bol vyzvaný niekoľkými výzvami a tiež opatrením Krajského súdu v Bratislave, ktorým ho žiadali o poskytnutie súčinnosti, a to :zaslanie informácií či a ako odovzdal kompletný a úplný konkurzný spis novému správcovi, či disponuje akýmkoľvek výťažkom zo speňažovania majetku podliehajúceho konkurzu a iným majetkom podliehajúcim konkurzu, podrobné vyčíslenie výťažku získaného zo speňažovania majetku podliehajúceho konkurzu počas výkonu jeho funkcie, podrobné vyčíslenie a zdokladovanie účelu ním uskutočnených výdavkov počas výkonu jeho funkcie, podrobné vyčíslenie pohľadávok proti podstate, zaslanie podrobnej písomnej správy o jeho činnosti a rovnako nereagoval na opatrenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 07.09.2015, ktorým súd uložil obžalovanému ako predchádzajúcemu správcovi vo veci úpadcu, aby v lehote 3 dní od doručenia opatrenia poskytol súčinnosť súčasnému správcovi konkurznej podstaty v rozsahu: oznámiť súdu a správcovi či a ako odovzdal kompletný a úplný konkurzný spis novému správcovi, či disponuje akýmkoľvek výťažkom zo speňažovania majetku podliehajúceho konkurzu a iným majetkom podliehajúcim konkurzu, podrobné vyčíslenie výťažku získaného zo speňažovania majetku podliehajúceho konkurzu počas výkonu jeho funkcie, podrobné vyčíslenie a zdokladovanie účelu ním uskutočnených výdavkov počas výkonu jeho funkcie, podrobné vyčíslenie pohľadávok proti podstate, zaslanie podrobnej písomnej správy o jeho činnosti.

Ako však už správne konštatoval okresný súd, výzvy JUDr. Petra Sopka, LL.M. a tiež opatrenie Krajského súdu v Bratislave neboli obžalovanému riadne doručené, o ich obsahu sa objektívne nedozvedel, čo viedlo k jeho nečinnosti.

Podstata, resp. celá argumentácia obhajoby spočívala v tom, že správca JUDr. Peter Sopko, LL.M. ako aj súd od obžalovaného vyžadovali listiny a informácie, ktoré obžalovaný už predtým odovzdal preberajúcemu správcovi JUDr. Bernardovi Krajčírovi a následne aj JUDr. Vlaste Klimentovej, čím si splnil svoju povinnosť vyplývajúcu z § 8 ods. 5 zákona č. 328/1991 Zb..

Odvolací súd konštatuje, že ani odvolacou argumentáciou sa prokurátorovi nepodarilo vyvrátiť obhajobu obžalovaného o tom, že by si svoju povinnosť odovzdať kompletnú spisovú dokumentáciu nasledujúcemu novoustanovenému správcovi obžalovaný nesplnil. Fakt, že obžalovaný už nemal požadované doklady k dispozícii bolo podstatnou súčasťou jeho obhajoby, ktorá však nebola ničím vyvrátená.

Odvolacia argumentácia prokurátora spočívala v tom, že k naplneniu objektívnej stránky prečinu marenia konkurzného a vyrovnacieho konania podľa § 242 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku došlo prostým nekonaním obžalovaného ako niekdajšieho správcu konkurznej podstaty úpadcu spoločnosti MERKUR, v.o.s., ktoré spočívalo v neposkytnutí súčinnosti a kompletnej informácii novému správcovi konkurznej podstaty JUDr. Petrovi Sopkovi, LL.M., a teda už len samotné nekonanie obžalovaného svedčalo o tom, že sa skutok stal a tento je trestným činom.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že zo zákonnej definície trestného činu marenia konkurzného alebo vyrovnacieho konania podľa § 242 ods. 1 písm. a) Trestného zákona vyplýva, že na

vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti nestačí, ak osoba len nesplní povinnosť uloženú jej zákonom č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (v tomto prípade zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov). Samotné nesplnenie povinnosti uloženej zákonom o konkurze teda nie je trestným činom podľa § 242 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona. Aby mohlo ísť o tento trestný čin, musí nesplnenie povinnosti uloženej zákonom o konkurze zároveň spôsobiť marenie konkurzného konania. Medzi nesplnením povinnosti uloženej zákonom o konkurze a marením konkurzného konania (ako následkom) musí taktiež existovať príčinná súvislosť, pričom páchatel' musí nielen nesplniť povinnosť uloženú zákonom o konkurze v úmysle (s cieľom), aby došlo k mareniu konkurzného konania, ale tento následok vo forme marenia konkurzného konania aj musí nastať. Z uvedeného vyplýva aj to, že nemôže ísť o nesplnenie akejkoľvek povinnosti uloženej zákonom o konkurze, ale musí ísť o takú povinnosť a v takej kvalite a intenzite, ktorá v objektívnej rovine môže reálne spôsobiť marenie konkurzného konania. Objektívna stránka trestného činu marenia konkurzného a vyrovnacieho konania podľa § 242 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona teda zahŕňa nielen konanie (porušenie povinnosti stanovenej zákonom o konkurze), ale aj následok (marenie) a príčinný vzťah medzi konaním a následkom.

Možno dať za pravdu argumentácii prokurátora v tom, že vykonaným dokazovaním bolo skutočne preukázané, že obžalovaný neposkytol potrebnú súčinnosť novoustanovenému správcovi konkurznej podstaty spoločnosti MERKUR, v.o.s., JUDr. Petrovi Sopkovi, LL.M., na ktorú bol vyzvaný niekoľkými výzvami a tiež opatrením Krajského súdu v Bratislave, ktorým ho žiadali o poskytnutie súčinnosti, a to :zaslanie informácií či a ako odovzdal kompletný a úplný konkurzný spis novému správcovi, či disponuje akýmkoľvek výťažkom zo speňažovania majetku podliehajúceho konkurzu a iným majetkom podliehajúcim konkurzu, podrobné vyčíslenie výťažku získaného zo speňažovania majetku podliehajúceho konkurzu počas výkonu jeho funkcie, podrobné vyčíslenie a zdokladovanie účelu ním uskutočnených výdavkov počas výkonu jeho funkcie, podrobné vyčíslenie pohľadávok proti podstate, zaslanie podrobnej písomnej správy o jeho činnosti a rovnako nereagoval na opatrenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 07.09.2015, ktorým súd uložil obžalovanému ako predchádzajúcemu správcovi vo veci úpadcu, aby v lehote 3 dní od doručenia opatrenia poskytol súčinnosť súčasnému správcovi konkurznej podstaty v rozsahu: oznámiť súdu a správcovi či a ako odovzdal kompletný a úplný konkurzný spis novému správcovi, či disponuje akýmkoľvek výťažkom zo speňažovania majetku podliehajúceho konkurzu a iným majetkom podliehajúcim konkurzu, podrobné vyčíslenie výťažku získaného zo speňažovania majetku podliehajúceho konkurzu počas výkonu jeho funkcie, podrobné vyčíslenie a zdokladovanie účelu ním uskutočnených výdavkov počas výkonu jeho funkcie, podrobné vyčíslenie pohľadávok proti podstate, zaslanie podrobnej písomnej správy o jeho činnosti.

Ako však už správne konštatoval okresný súd, výzvy JUDr. Petra Sopka, LL.M. a tiež opatrenie Krajského súdu v Bratislave neboli obžalovanému riadne doručené, o ich obsahu sa objektívne nedozvedel, čo viedlo k jeho nečinnosti. Zásielky adresované obžalovanému sa súdu ako aj správcovi JUDr. Petrovi Sopkovi, LL.M. vrátili ako neprevzaté, obžalovaný sa teda o ich obsahu nedozvedel. Uplatnenie zákonnej fikcie doručenia má pritom právny význam v prípade zachovania procesných práv strany či vo vzťahu k procesným lehotám. Nič to však nemení na skutočnosti, že obsah výziev a opatrenia ostal pre obžalovaného neznámy a de facto vedomosť o tom, že poskytnúť súčinnosť má nevedel.

Podstata, resp. celá argumentácia obhajoby spočívala v tom, že správca JUDr. Peter Sopko, LL.M. ako aj súd od obžalovaného vyžadovali listiny a informácie, ktoré obžalovaný už predtým odovzdal preberajúcemu správcovi JUDr. Bernardovi Krajčírovi a následne aj JUDr. Vlaste Klimentovej, čím si splnil svoju povinnosť vyplývajúcu z § 8 ods. 5 zákona č. 328/1991 Zb..

Pokiaľ však ide o samotnú dožiadajú, deklarovanú chýbajúcu dokumentáciu, odvolací súd konštatuje, že ani odvolacou argumentáciou sa prokurátorovi nepodarilo vyvrátiť obhajobu obžalovaného o tom, že by si svoju povinnosť odovzdať kompletnú spisovú dokumentáciu nasledujúcemu novoustanovenému správcovi (v tomto prípade JUDr. Bernardovi Krajčírovi a následne JUDr. Vlaste Klimentovej) obžalovaný nesplnil. Fakt, že obžalovaný už nemal požadované doklady k dispozícii bolo podstatnou súčasťou jeho obhajoby, ktorá však nebola ničím vyvrátená.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že počas konkurzného konania úpadcu spoločnosti MERKUR, v.o.s. bolo vo funkcii správcu konkurznej podstaty viacero, celkom 5 správco, pričom obžalovaný A. B. C. bol do funkcie ustanovený dvakrát. Obžalovaný zároveň vykonával správcovskú činnosť

v tomto konaní najdlhšiu dobu a rovnako vykonal najväčší rozsah správcovskej činnosti. Po tom, ako bol do funkcie správcu ustanovený JUDr. Bernard Krajčír (dňa 28.04.2005), obžalovaný si splnil svoju povinnosť a odovzdal JUDr. Krajčirovi agendu konkurzu v značnom rozsahu, a to celkom 1.629 listov. O odovzdaní svedčia odovzdávacie protokoly zo dňa 28.11.2005 a 23.08.2006. Správca JUDr. Krajčír však ďalšiemu správcovi JUDr. Slávikovi odovzdal dokumentáciu len v rozsahu 28 listov. Na to obžalovaný požiadal JUDr. Krajčira o vysvetlenie k nezrovnalostiam odovzdaných dokumentov, na čo obžalovaný s JUDr. Krajčírom prijali spoločné stanovisko, v ktorom JUDr. Krajčír potvrdzuje prijatie dokumentácie od obžalovaného v rozsahu 1929 (čím potvrdil správnosť oboch odovzdávajúcich protokolov) a zároveň uviedol, že dokumentáciu vzťahujúcu sa k predmetnému konkurzu mal uloženú v garáži v I., ktorú- mu neznámy páchatel' vykradol. Podľa názoru odvolacieho súdu ide o významnú skutočnosť, pretože z uvedeného je zrejmé, resp. vyplývajú závažné pochybnosti o tom, že k prípadnej strate relevantnej dokumentácie došlo v čase, kedy funkciu správcu vykonával JUDr. Krajčír. Prokurátor nesprávne vyvodzuje záver o tom, že za chýbajúce dokumenty jednoznačne zodpovedá obžalovaný, pretože obžalovaný od počiatku tvrdil, že celú dokumentáciu aj s finančnými prostriedkami odovzdal JUDr. Krajčirovi už v roku 2015. Z oznámenia OO PZ Nové Mesto – Východ vyplýva, že v roku 2005 bolo podávané JUDr. Krajčírom trestné oznámenie na OR PZ Bratislava IV, avšak nie je zrejmé, či sa týkalo konkurzného konania úpadcu MERKUR, v.o.s.. Z tohto oznámenia však nemožno vyvodiť záver, že by JUDr. Krajčír nepodal trestné oznámenie pre krádež dokumentov, ale len skutočnosť, že nie je zrejmé, čoho sa jeho obsah týkal. Skutočný dôvod podania trestného oznámenia a jeho obsah v konaní nebol okrem predmetného oznámenia OO PZ Nové Mesto IV iným spôsobom dokazovaný. Uvedené potom nijako nevylučuje pravdivosť tvrdenia obžalovaného o krádeži dokumentácie počas vykonávania správcovskej činnosti JUDr. Krajčira, čo malo nepochybný vplyv na to, či obžalovaný disponoval dokumentáciou v čase, kedy ju od neho žiadal JUDr. Sopko. O tom, že počas výkonu funkcie správcu JUDr. Krajčira skutočne došlo k zrejmej strate dokumentov svedčí aj skutočnosť, že JUDr. Krajčír odovzdal dokumentáciu správcovi JUDr. Slávikovi len v rozsahu 28 listov, pričom to bol práve obžalovaný, ktorý sa aktívne zaujímal o nezrovnalosť v odovzdávanej agende a dožadoval sa JUDr. Krajčira vysvetlenia. Je nelogické, aby si obžalovaný akúkoľvek dokumentáciu ponechával účelovo a rovnako účelovo ju nezaložil do spisu, riskujúc tým trestné stíhanie a uloženia príslušnej sankcie v správnom konaní. Ďalej odvolací súd poukazuje na to, že v podstate žiaden z preberajúcich správcov nesignalizoval chýbajúcu dokumentáciu (hoci vzhľadom na rozpor v rozsahu odovzdávajúcich listinách JUDr. Slávikovi) je toto tvrdenie rozporuplné, aj uvedené podporuje práve argumentáciu obžalovaného. Nie je zrejmé, ako si prokurátor si správca JUDr. Peter Sopko, LL.M. vyvodili záver o tom, že práve obžalovaný má zodpovedať za chýbajúce dokumenty, má ich k dispozícii a je jeho povinnosťou ich s odstupom takmer 10 rokov od skončenia jeho funkcie odovzdať správcovi, voči ktorému takúto povinnosť ani nemal, a u ktorého ani nebolo dokázané, že by nahliadol do súdneho spisu, porovnal si dokumenty, ktoré obsahoval súdny spis s dokumentami, ktoré mal k dispozícii od predchádzajúcich správcov a následne vyslovil záver o tom, či a aká časť dokumentácie v konkurznom spise chýba. Obžalovaný opakovane uvádzal, že prekážkou odovzdania spisovej dokumentácie bola práve skutočnosť, že už žiadne dokumenty nemal (mal len neúplné fotokópie niektorých dokumentov), pričom povinnosť, aby si kópie všetkých dokumentov zachoval mu žiaden právny predpis neukladá. V skutočnosti, či by obžalovaný reagoval na výzvy správcu JUDr. Petra Sopka a súdu tak, že by uviedol, že dožiadanými dokumentami nedisponuje, alebo na výzvy nereagoval a neposkytol súčinnosť, za čo je stíhaný v tejto trestnej veci, alebo by odovzdal len neúplné kópie dokumentácie ku konkurzu, výsledok by bol vždy identický, a to, podanie záverečnej správy JUDr. Petrom Sopkom, LL.M. vychádzajúc z podkladov ktoré má, a následné ukončenie konkurzu. V konaní bolo deklarované, že v spise vznikol chaos, keďže počas konkurzného konania bolo vo funkcii správcu niekoľko osôb, to však ale neprejudikuje skutočnosť, že za stratu, či chýbajúcu dokumentáciu zodpovedá práve správca, ktorý vykonával správcovskú činnosť najdlhší čas. Tak ako aj správne konštatoval okresný súd, prokurátor a správca JUDr. Peter Sopko, LL.M. od obžalovaného požadovali dokumenty, ktoré obžalovaný k dispozícii nemal, resp. vykonaným dokazovaním sa nepreukázal opak. Niet žiadneho rozumného dôvodu, požadovať od obžalovaného dokumentáciu, ktorú už v roku 2015 odovzdal JUDr. Krajčirovi, bez toho, aby sa dokazovaním preukázal opak, najmä za situácie, kedy nebolo vyvrátené, že k strate dokumentácie došlo jej odcudzením počas výkonu funkcie správcu JUDr. Krajčírom.

Pre posúdenie trestnosti konania obžalovaného bolo podstatným najmä to, akým spôsobom možno definovať pojem „marenie“ v kontexte konania obžalovaného vo vzťahu k žalovanému prečinu, čo rozumieť pod pojmom „marenia konkurzného konania“ a či vôbec bolo reálne (objektívne) nečinnosť obžalovaného možné považovať za spôsob podstatného marenia konkurzného konania. Marením je

také, z hľadiska konkurzného konania závažné konanie, ktoré spôsobí, že konkurzné konanie buď nemožno riadne vykonať vôbec alebo len za podstatne sťažených podmienok. Musí ísť preto o také konanie, ktoré smeruje proti samotnej podstate konkurzného konania, t. j. napríklad podstatne sťažuje zisťovanie majetku dlžníka alebo jeho následné speňažovanie. Pojem marenie konkurzného konania nemožno definovať paušálne, ako následok porušenia akejkoľvek povinnosti stanovenej zákonom o konkurze, t. j. k pojmu „marenie konkurzného konania“ nemožno pristupovať len čisto formálne, bez toho, aby súd zisťoval, či skutočne môže objektívne prísť k podstatnému ohrozeniu účelu konkurzného konania, teda k riešeniu prípadného úpadku dlžníka speňažením jeho majetku.

Z vykonaného dokazovania sa nepodarilo preukázať ani vyššie uvedené, a to, že konanie, resp. opomenutie konania obžalovaného bolo takej „kvality“ a intenzity, že by bolo objektívne možné spôsobiť podstatné marenie konkurzného konania. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že obžalovaný vykonával funkciu správcu úpadcu spoločnosti MERKUR, v.o.s. najdlhšie zo všetkých ustanovených správcov, pričom podstatná (prevažná časť) úkonov smerujúcich k ustáleniu konkurznej podstaty, zisťovaniu veriteľov a pohľadávok, ich speňažovaniu a ďalších úkonov bola realizovaná práve obžalovaným. V čase, kedy bol vo funkcii správcu JUDr. Bernard Krajčír bolo konkurzné konanie v spočívajúcom stave (prebiehali incidenčné spory a čakalo sa na výsledky konaní), v čase výkonu správcovskej činnosti JUDr. Miroslava Slávika bol konkurz v rovnakom stave, tento správca nevykonával žiadne úkony, čakalo sa na ukončenie incidenčných sporov. Správkyňa JUDr. Vlasta Klimentová vo veci konkurzného konania rovnako nevykonala žiadne úkony, nakoľko sa funkcie pre časovú zaneprázdnenosť, náročnosť a nezrozumiteľnosť dokladov, vzdala. Od roku 2015, kedy sa funkcie správcu ujal JUDr. Peter Sopko, LL.M. konkurzné konanie spočívalo kvôli neúspešným pokusom o súčinnosť od obžalovaného, vyčkávaníu JUDr. Petra Sopka, LL.M. na to, či mu obžalovaný vydá finančné prostriedky, ktoré mal údajne utriť počas konkurzného konania (ktorá skutočnosť zostala rovnako v rovine nepreukázaného tvrdenia), následne začalo postupne dochádzať k vylučovaniu niektorých položiek zo súpisu majetku úpadcu, aby sa podal návrh na ukončenie konkurzu. Je teda zrejme, že hoci deklarovanej nemožnosti riadneho plnenia si správcovských povinností JUDr. Petrom Sopkom, LL.M. sa v konkurznom konaní pokračovalo, boli uskutočňované úkony za účelom jeho riadneho ukončenia. Je pravdou, že doba priebehu konkurzného konania sa predĺžila úkonmi smerujúcimi k dosiahnutiu súčinnosti na strane obžalovaného, avšak neposkytnutie súčinnosti nebolo jednak jediným faktorom, pre ktorý trval konkurz viac ako 20 rokov, a jednak aj napriek neposkytnutiu dožiadaných listín bol napokon konkurz ukončený. Netreba opomínať na to, že z dokazovania vyplynulo, že obžalovaný bol počas konkurzného konania v čase, kedy vykonával správcovskú činnosť riadne aktívny (vyplýva z predložených priebežných správ ako aj konečnej správy), aktívny bol aj v čase, kedy už správcovskú činnosť nevykonával, keď dodatočne zasielal konkurznému súdu správy, protokoly, listiny a podklady, ktoré nasvedčujú aktivite počas prebiehajúceho konkurzného konania. Významnou skutočnosťou, resp. dôkazom bol aj dôkaz, ktorý obhajoba predložila počas odvolacieho konania dňa 02.08.2023 (podanie v hrebeňovej väzbe obsahujúce vybrané listiny konkurzného spisu, genézu konkurzného konania ako aj vyjadrenia obhajoby k priebehu konkurzného ako aj trestného konania) z ktorého vyplýva, že JUDr. Peter Sopko, LL.M. predložil konkurznému súdu dňa 27.01.2023 konečnú správu (totožnú s konečnou správou predloženou obžalovaným), na čo konkurzný súd dňa 15.05.2023 záverečnú správu schválil. Následne konkurzný súd zrušil konkurz na majetok úpadcu uznesením zverejneným v Obchodnom vestníku pod č. 124/2023 dňa 29.06.2023. Konkurzné konanie sa tak skončilo, konkurz bol zrušený, a to na podklade dokumentov a listín vypracovaných najmä obžalovaným. Konkurz tak bol riadne ukončený aj napriek neposkytnutiu súčinnosti obžalovaným, pričom pokiaľ konkurzný súd schválil záverečnú správu správcu aj napriek údajne chýbajúcim listinám, je otázne, či predĺženie konkurzného konania v čase kedy vykonával funkciu správcu konkurznej podstaty JUDr. Peter Sopko, LL.M. spôsobila nečinnosť obžalovaného, alebo len a výlučne procesné úkony za účelom vylúčovania položiek zo súpisu majetku. Tieto skutočnosti tak svedčia v prospech obhajobnej argumentácie obžalovaného, pričom aj podľa názoru odvolacieho súdu v predmetnej trestnej veci medzi konaním obžalovaného (opomenutím konania, na ktoré bol povinný) a marením konkurzného konania nebola daná príčinná súvislosť. Obžalovaný svojou nečinnosťou podľa názoru odvolacieho súdu mohol nanajvýš oddialiť skončenie konkurzného konania, avšak nie zásadným a hrubým spôsobom mariť jeho priebeh a výsledok. Pokiaľ konkurzný súd schválil končená správu správcu JUDr. Petra Sopka, LL.M., urobil tak zrejme aj napriek tomu, že k dispozícii nemal listiny opakovane vyžadujúce týmto správcom od obžalovaného, a teda ich nepredloženie nespôsobilo podstatné sťaženie priebehu konania a vo výsledku ani zmarenie konkurzného konania.

Berúc do úvahy vykonané dôkazy jednotlivo a aj v ich súhrne dospel aj odvolací súd k záveru, že konaním obžalovaného neboli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu marenia konkurzného a vyrovnacieho konania, pretože medzi konaním obžalovaného (neposkytnutím súčinnosti novozvolenému správcovi a súdu) a následkom (neskončením či podstatným sťažením konkurzného konania) nebola preukázaná príčinná súvislosť, pričom vykonaným dokazovaním nebolo preukázané ani naplnenie subjektívnej stránky (zavinenia).

Okrem vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje, že v konaní obžalovaného nebolo možné jednoznačne identifikovať ani úmysel, a teda naplnenie subjektívnej stránky žalovaného prečinu s cieľom privodiť marenie konkurzného konania.

Zavinenie sa musí vzťahovať na všetky skutočnosti, ktoré sú znakom skutkovej podstaty trestného činu. Pokiaľ by zavinenie k niektorej z požadovaných skutočností sa nevzťahovalo, nie je daná subjektívna stránka trestného činu, a preto je vylúčená trestná zodpovednosť páchateľa. Záver o zavinení páchateľa musí byť vždy preukázaný výsledkom dokazovania a musí z nich logicky vyplývať (R 19/1971), pričom pri zisťovaní subjektívnej stránky činu nie je možné dospieť k záveru o alternatívnom vzťahu páchateľa k zamýšľanému následku (R 19/1969). Úmyselné zavinenie musí byť, ako znak základnej skutkovej podstaty trestného činu marenia konkurzného a vyrovnacieho konania podľa § 242 ods. 1 Trestného zákona vždy predmetom dokazovania, pričom úmyselné zavinenie nie je možné automaticky vyvodzovať len z porušenia konkrétnej právnej povinnosti (napríklad z porušenia povinnosti správcu vyplývajúcu mu z osobitného predpisu).

Jednak, obžalovaný sa o odoslaných výzvach JUDr. Petra Sopka, LL.M. ako aj opatrení Krajského súdu v Bratislave preukázateľne nedozvedel (fikcia doručenia bola významná len z procesného hľadiska) a teda nemal vedomosť o tom komu a v akom rozsahu má súčinnosť poskytnúť, a jednak nebol zistený úmysel či motív obžalovaného úmyselne mariť či zmariť prebiehajúce konkurzné konanie. Pokiaľ by bolo v úmysle obžalovaného mariť priebeh konkurzného konania, nedáva logiku, aby tak robil po uplynutí viac ako 10 rokov od jeho začatia a navyše v čase, kedy už pomerne dlhší čas nevykonával funkciu správcu konkurznej podstaty v predmetnom konkurznom konaní. Obžalovaný mal navyše nárok na priznanie odmeny správcu po skončení konania, do konkurzu podľa vlastných slov vložil svoje vlastné finančné prostriedky, preto úmyselným marením by de facto znemožnil, resp. oddialil priznanie odmeny správcu a prišiel by o vložené finančné prostriedky. Úmysel obžalovaného popiera aj skutočnosť, že sám bol toho názoru, že všetky potrebné listiny vzťahujúce sa na predmetné konkurzné konanie riadne odovzdal jednak správcovi JUDr. Bernardovi Krajčírovi a tiež správkyni JUDr. Vlaste Klimentovej. V konaní nebol zistený ani žiaden osobitný či nadštandardný vzťah k akémukoľvek subjektu vystupujúcemu v konkurznom konaní, ktorý by obžalovaného eventuálne mohol motivovať k aktivite, ktorou by účelovo maril konkurzné konanie.

Nad rámec uvedeného je potrebné zdôrazniť, že základnou funkciou trestného práva je síce aj funkcia preventívna, avšak netreba zabúdať aj na to, že trestné právo je prostriedkom ultima ratio (ide o poslednú a najkrajnejšiu možnosť), čo znamená, že v trestnoprávnej náuke ako aj praxi sa už tradične vychádza zo zásady pomocnej úlohy trestnej represie (zásada subsidiarity). Podľa tejto zásady má byť trestné právo použité len ako najkrajnejší prostriedok a len pri typovo najzávažnejších porušeníach spoločenských vzťahov, záujmov a hodnôt, teda len tam, kde iné možnosti, hlavne prostriedky ostatných právnych odvetví, nie sú dostatočné, alebo už boli vyčerpané, sú neúčinné alebo zjavne nie sú vhodné. Princíp trestného práva ako prostriedku ultima ratio sa prejavuje najmä v prípadoch, ktoré majú súkromnoprávny základ, pričom v takýchto prípadoch musia orgány činné v trestnom konaní a súd vykladať znaky skutkových podstat, prevažne majetkových, či hospodárskych trestných činov, s vedomím, že princíp ultima ratio je neoddeliteľnou súčasťou formálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu a má vplyv aj na subjektívnu stránku trestného činu a musia tiež náležite zvažovať, či je možné využiť inštitúty iných právnych odvetví (napríklad na nesplnenie si povinnosti zo strany určitého subjektu) a či týmito inštitútmi možno reálne dosiahnuť nápravy, ak k porušeniu práva skutočne došlo. Princíp ultima ratio tak umožňuje orgánom činným v trestnom konaní a súdu odlíšiť prípady, ktoré spadajú výhradne do sféry občianskoprávných, či obchodných vzťahov od trestnej činnosti. (Šanta, J. – Žilinka, M.: Ekonomická trestná činnosť a princíp ultima ratio. Justičná revue, 59, 2007, č. 12, s. 1646 – 1654 alebo primerane aj Šámal, P. A kol. Trestní zákonník I. § 1 až 139. Komentár. 1 vydání. Praha: C.H.Beck, 2009, s. 91 – 99.)

Aj s poukazom na vyššie uvedené potom možno konštatovať, že konanie obžalovaného nebolo možné kvalifikovať ako trestný čin, o to viac, že prostriedky, resp. sankcionovať správcu za nesplnenie povinnosti vyplývajúcich mu zo zákona č. 7/2005 Zb. o konkurze a reštrukturalizácií je možné primárne v správnom konaní. Dohľad nad samotnými správcami a správčovskou činnosťou vykonáva Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky v zmysle § 19 zákona č. 8/2005 Z.z. o správcoch a správčovskej činnosti v znení neskorších zmien a doplnení, pričom za porušenie povinností pri výkone správčovskej činnosti rovnako rozhoduje o uložení sankcie v zmysle citovaného ustanovenia. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v súčasnosti vedie Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky voči obžalovanému správne konanie o pozastavenie výkonu správčovskej činnosti č. 39346/2017/152SSKP a č. 43259/2017/152SKP, okrem iného aj za konanie, ktoré je predmetom trestného stíhania v tejto veci. Konanie obžalovaného je tak predmetom rozhodovania príslušného orgánu, ktorý sa vecou zaoberá.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie okresného prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.